

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 428/2017-7

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. augusta 2017 predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČIA], [REDAKČIA], [REDAKČIA], vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky upovedomením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky č. k. IV/2 Gn 113/16/1000-17 z 28. februára 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČIA] o d m i e t a pre zjavnú neopodstatnenosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 10. mája 2017 doručená sťažnosť [REDAKČIA] (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) upovedomením Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) č. k. IV/2 Gn 113/16/1000-17 z 28. februára 2017 (ďalej aj „upovedomenie“).

2. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uvádza, že generálna prokuratúra nerešpektovala § 3 ods. 2, § 5 písm. a) a d) a § 36a ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“), pretože pri jeho podnete sa dôsledne nedržala uvedených ustanovení. Generálna prokuratúra sa zaoberala opakovaným podnetom sťažovateľa vo vzťahu k predchádzajúcemu vybaveniu jeho podnetu z 2. októbra 2016. V opakovanom podnete poukazoval na to, že počas letných mesiacov bol ako študent denného štúdia zaradený do práce, na čo upozornil riaditeľa Ústavu na výkon trestu odňatia slobody, v ktorom si odpykáva súdom uložený trest. Vo vyjadrení prokurátora krajskej prokuratúry bolo uvedené, že sťažovateľ sa podľa tvrdenia na uvedenú skutočnosť nestážoval a mohol neuposlúchnuť príkaz „príslušníka ZVJS“. Taktiež mal sťažovateľ možnosť pred komisiou odmietnuť prácu bez postihu, avšak pred komisiu nikdy nepredstúpil a ani nebol poučený, že nemusí nastúpiť. Vzhľadom na to, že uvedené okolnosti neskúmala v upovedomení generálna prokuratúra, sa sťažovateľ domnieva, že došlo k zjavnej svojvôli.

3. Na základe uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd o jeho veci rozhodol tak, že nálezom vysloví porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy upovedomením generálnej prokuratúry, ktoré zruší a uloží generálnej prokuratúre, aby vo veci znovu konala a rozhodla.

II.

4. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

7. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľa prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

8. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu (v posudzovanom prípade ide o generálnu prokuratúru) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 77/05, III. ÚS 198/07).

10. Podľa sťažovateľa k porušeniu označeného základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy malo dôjsť svojvoľným a nepresvedčivým

upovedomením generálnej prokuratúry, v ktorom sa nezaoberala skutočnosťami, ktoré sťažovateľ namietal.

11. Podľa § 36 ods. 2 zákona o prokuratúre ďalší opakovaný podnet sa vybavuje iba vtedy, ak obsahuje nové skutočnosti alebo ak tak rozhodne nadriadený prokurátor. Ďalším opakovaným podnetom sa rozumie v poradí tretí a každý ďalší podnet, v ktorom podávateľ podnetu prejavuje nespokojnosť s vybavením svojich predchádzajúcich podnetov v tej istej veci.

12. Podľa § 36a ods. 3 zákona o prokuratúre ak prokurátor zistí, že podnet nie je dôvodný, podnet odloží, o čom písomne vyrozumie podávateľa podnetu.

13. Ústavný súd skúmal, či upovedomením generálnej prokuratúry mohlo dôjsť k namietanému porušeniu označeného práva. Generálna prokuratúra vo svojom upovedomení uviedla:

„Generálna prokuratúra Slovenskej republiky koná vo veci podania z 18. februára 2017 vyhodnoteného ako ďalší opakovaný podnet podľa § 36 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov. Samotným ďalším opakovaným podnetom vyjadrujete nespokojnosť so spôsobom vybavenia opakovaného podnetu z 02. októbra 2016. Opakovaný podnet bol odložený, pretože nebol dôvodný a o tejto skutočnosti ste boli upovedomený listom z 10. februára 2017 pod sp. zn. IV/2 Gn 113/16/1000-13.

Ďalší opakovaný podnet z 18. februára 2017 vo veciach vedených na Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky pod sp. zn. IV/2 Gn 113/16/1000 a na Krajskej prokuratúre v Trnave pod sp. zn. 3 Kn 58/16/2200 neobsahuje žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by neboli preskúmané pri vybavovaní Vašich predchádzajúcich podnetov. V tejto súvislosti poukazujem na list z 10. februára 2017 pod sp. zn. IV/2 Gn 113/16/1000-13 a poučenie podľa § 36 ods. 2 prvá veta zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov.

Generálny prokurátor Slovenskej republiky je nadriadeným prokurátorom všetkých prokurátorov a má v zmysle § 7 ods. 1 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení

neskorších predpisov postavenie vedúceho ústredného štátneho orgánu. Z tohto dôvodu jeho stanovisko nie je oprávnený preskúmavať žiadny prokurátor činný v Slovenskej republike, a to bez ohľadu na to, či také stanovisko podpísal sám alebo či na jeho podpísanie splnomocnil iného prokurátora.

Ďalší opakovaný podnet bez prijatia opatrení odkladám s tým, že stanovisko generálneho prokurátora Slovenskej republiky je konečné.“

14. Po oboznámení sa s obsahom upovedomenia generálnej prokuratúry ústavný súd dospel k záveru, že generálna prokuratúra svoje úvahy a právne závery jasne a zrozumiteľne odôvodnila, a preto ich po vecnej a formálnej stránke považuje za zákonné a správne. Napadnuté upovedomenie teda v žiadnom prípade nevykazuje známky arbitrárnosti a obsahuje dostatočne presvedčivé odôvodnenie, pričom ústavný súd nezistil, že by výklad a závery generálnej prokuratúry vykazovali znaky ľubovôle, prípadne boli zjavne neodôvodnené, a nevyplýva z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení zákona o prokuratúre, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. V tejto súvislosti ústavný súd uvádza, že orgán verejnej moci nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Záver, ku ktorému dospela generálna prokuratúra vo svojom upovedomení, však nie je možné považovať za extrémny, ktorý by si vyžadoval zásah ústavného súdu.

15. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom generálnej prokuratúry nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého upovedomenia. Ústavný súd vo viacerých svojich rozhodnutiach konštatoval (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97), že právo na súdnu ochranu nemožno stotožňovať s procesným úspechom, preto orgán verejnej moci nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

16. Vychádzajúc z uvedeného je ústavný súd toho názoru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným upovedomením generálnej prokuratúry a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. S prihliadnutím na odôvodnenosť

upovedomenia generálnej prokuratúry ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

17. Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol ako celok, bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa nastolenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. augusta 2017